

NAŠ GLAS

**Glasilo Osrednje Zveze javnih
nameščencev in upokojencev
= za Slovenijo v Ljubljani. =**

Cena posamezne šte. 2 K 50 vln.

„NAS GLAS“ izide vsak četrtek.

Celoletna naročnina K 100.—

Polletna naročnina K 50.—

Četrtletna naročnina K 25.—

Za inozemstvo je dodati poštino. Oglasi
po ceniku.

Uredništvo: Ljubljana, Rimska cesta šte. 20/II. Rokopisov ne vrača, ako se ne priloži znamk. Dopise v latinici in cirilici sprejema le podpisane in zadostno frankirane. Rokopise je pošiljati samo uredništvu v Ljubljani.

Upravništvo: Na naročila brez denarja se ne oziramo. Naročnina naj se pošilja po nakaznici oziroma položnici le v Ljubljano, Vodnikov trg št. 5/L. Tja je pošiljati tudi zbirke za naš tiskovni sklad.

ST. (Ljubljana):

Ob sprejeti ustavi.

Sprejeta je torej ustava. Po težkem boju za lastno življenje je od nasprotnikov današnje državne oblike zaničevana vlada prodrla s svojim ustavnim načrtom; dohili smo temelj, na katerem naj dozidamo svoj dom. Vesel je bil letošnji Vidov dan za vsakogar, kdor se le vsaj malo čuti državljana naše kraljevine Jugoslavije!

Za nas javne nastavljenice ni ustava niti dobra niti slaba. Glavno je, da jo sploh imamo. Nič ni večno, zakaj »vse teče«, vse se razvija, — in tudi reakcionarne določbe v ustavi odplovi čas, ki zahteva neprestanega napredovanja, razvijanja in popolnjevanja. Nič ni idealnega na svetu. In baš to človeštvo priganja k novim naporom, povzpeti se višje in višje. Temelj je položen, nadaljna izgradba države pa bo delo bodočnosti. Tudi naše delo!

Moje skromno prepričanje je, da ne bodimo optimisti, ne prepuščajmo svoje usode krogom, ki imajo, kakor čutimo, malo srca za nas nastavljenice, nego skrbimo sami zase!

Ne bodimo pa tudi ozkosrčni ter postavimo vse svoje moči v prosep in prosvit našega milega troedinega naroda, kajti nas, posebno pa naših otrok spas ni le v naši mali Sloveniji, ampak v celi sedanjosti in bodoči naši državi.

Vsa Jugoslavija je naša domovina. Kamorkoli nas pozove kralj, povsod smo doma, povsod delajmo z enako unemo. Ne govorimo o kazni, ako je kdo premeščen izven ozkega plota tesne slovenske deželice! Povsod je lepo živeti in sladko delati za domovino. Tudi naši otroci si bodo morali iskati kruha izven Slovenije, kjer bode zanje povsod dovolj služb.

Zato pokladam veliko važnost ter svetujem mlajšim tovarišem: učite se srbohrvaščine, da postanemo trden, vztrajen pogumen in sposoben del Jugoslovencev, da ne bodemo begali pred vsakim navideznim bav-bavom. Ne bodimo separatisti omejenega obzorja, nego državljani širokega pogleda na uedinjeno državo. Vojska in državni uslužbenci naj bodo kit, ki drži kvadre državne zgradbe ne ločljivo skupaj. Vojak in uradnik poznata le korist države, se opirata le na zakon; strankarstvo zanju v službi sploh ne eksistira. Prisegli smo kralju in državi zvestobo; držali smo zvestobo nemški Avstriji prisiljeni, zato bomo zvestobo držali Jugosloviji še trdneje, ker jo držimo svoji lastni, svobodni in demokratični domovini. Konec je terorja nemštva in madžarstva; dosežen je ideal, za katerega so Jugoslovenci trpeli tisočletja!

Pozivljam torej vse prijatelje: bodimo složni v delu za državo, a bodimo tudi edini v naših strokovnih društvih, podpirajmo jih, kajti brez organizacije je temna naša bodočnost!

Lete še dolgo ne bodo dokončale svojega dela; le ako bomo vsi skupaj edini delali, bodo tudi merodajni faktorji šli nam na roke in dosežemo kot stan, kar mu gre. Službena pragmatika pride kmalu na vrsto, a naše organizacije niso zanje še ničesar storile. Med nami je na tisoče kritikov, a komaj pest delavcev. A še te žalijo in napadajo — tovariši! Nikoli niso bile razmere tako žalostne med nami, kakor so danes. Za Osrednjo zvezo se moramo naravnost bati, če pojde tako naprej. Zakaj dela je ogromno, a ne loti se ga nihče. Zato ponavljam: Ne zabavljajte le po različnih kotih, ampak na občnih zborih, odborovih sejah povejmo si v brk, kaj nas tišči in delajmo, delajmo! Brez-dela za nas ni rešitve.

Ne pozabimo pa tudi »Našega Glas-a«, kjer izrazimo svoja mnenja, pišimo, kritizirajmo ter odgovarjajmo na razna mnenja, razbistriamo svoj položaj.

Če bomo tako delali, dosežemo svoje želje v največji meri; potem, le potem blagor nam predstojnikom in ljudstvu, iz katerega smo zrastle in v katerem zanje delujemo.

DR. H. KRASSNA (DUNAJ):

Neodvisni sodnik.

Najbolj neodvisen sodnik na svetu je angleški. Njegovo suverensko stališče je vzraslo iz boja, ki je med kraljem in sodniki trajal več stoletij in v katerem so bili končno kralji poraženi. Kneževska plača letnih 15 do 20 milijonov kron (po današnji valuti) zjamčuje sodniku zunanje absolutno neodvisnost. Neodvisen je tudi v tem oziru, da ga je mogoče odstaviti le, če tako skleneta obe parlamentarni zbornici in če ta sklep podpiše kralj. Odstavljiv je torej angleški sodnik pravzaprav le temeljem novega zakona.

Angleški sodnik ne napreduje, ne pozna nikake kvalifikacije, in vsi sodniki imajo isti skromni naslov — sodnik.

V istini je kralj — sodnik gospod z ugledom grofovskim, lord, ki stopa pri slovesnih prilikah kot prvi takoj za kraljevskimi princji. V sodni dvorani sedi na neke vrste katedri v rdečem talarju z belimi našivi, z belo lasuljo, kito in z belo petljo. Pri porotnih razpravah sedi včasih v sodnikovi bližini lord-major, a nekoliko nižje, po stari londonski pravici, ki mu dovoljuje prisostvovati vsaki sodni razpravi.

Ob sodniku, približno 1 m nižje, sede klerki, sodni tajniki, ki pišejo zapiske, v temnih talarjih in tudi z lasuljami. Ugled angleškega sodnika, ki se javlja v sodni dvorani naravnost pregnantno, je torej izreden. Contempt of Court, žalitev med razpravo, se kaznuje s težkimi kaznimi.

Macaulay pripoveduje čedno povest, ki dokazuje avtoriteto angleškega sodnika že v prejšnjem času. Razbojnik Duval, zloglasen zaradi številnih napadov na potnike, in hkratu tudi slovit po svojih elegantnih pustolovščinah, je bil od sodnika Mortona, ki ga je bil končno zasačil, obsojen na smrt.

Dane najvišje družbe so prosile kralja Karla II., — stvar se je zgodila torej v XVII. veku — naj Duvala pomilosti Morton pa je kraljevsko pomiloščenje preprečil s tem, da je izjavil, da takoj odstopi, ako se v takem slučaju in napram taki osebi nastopi proti sodnikovi avtoriteti. Karl II. je moral odjenjati in pomiloščenje odkloniti.

Večkrat se izraža mnenje, da brez popolne materialne neodvisnosti ni neodvisnega sodnika. To mnenje pa pobija vedenje avstrijskega sodnika. Zakaj avstrijski sodnik je bil in je od denarnih vplivov povsem svoboden ter je ostal trden celo v težkih poslednjih letih. Odkar pomnijo ljudje, ni znan noben slučaj, da bi se bil pokazal kak sodnik podkupljivega. Tekom desetletij se je pač primerilo, da je kak sodnik zaradi tesnih razmer iskal denarne pomoči pri odvetniku. Na nekega takega sodnika, ki je moral hitro izginiti, je izstrelil Viktor Rosenfeld v sobi zagovornikov strupeno puščico: »Kaj pravite, tovariši? Najbolj neodvisen sodnik je T. Včeraj sem mu 100 goldinarjev posodil, danes pa je mojega klienta obsodil!« — Nikdar pa se ni slišalo, da bi bil kak sodnik sprejemal od strank ali zagovornikov darove ali da bi bil od kogarkoli darov zahteval. Morda je kje drugje danes drugače, in zanimivo je, da prihajajo v novejši dobi osebe iz najsevernejših in najvzhodnejših krajev včasih k odvetnikom ter jim predlagajo, naj ponudijo sodnikom darove. Neki poljski trgovec je menil: »Kaj, če bi sodniku dal tale prstan?« Pri tem si je potegnil s prsta dragocen nakit. Odvetnik je dejal smeje: »Čisto preprosto! Ali ostanete pri sodniku Vi ali pa ostane vaš prstan. Toda bržčas ostanete Vi!« — Pri neki drugi priliki je hotela neka žena z vzhoda pridobiti odvetnika za to, da bi sodnika zvalil na izlet ter ga ondi upijal, češ, to bi bil zlat mostiček, ki bi privedel njeno reč do uspeha.

Da slaba plača, kakor je danes v Avstriji običajna, seveda sodniku ne dovoljuje tiste izobrazbe, ki bi jo moral imeti,

je žalibog resnica. Zato je tu in tam splošni nivo precej nizek. Pomanjkanje globljega znanja, premajhno obzorje, zagrizenost, čemernost in utrujenost se pojavljajo tu pa tam. Vse to pa nadkriljuje absolutna nepristopnost, dedščina stare tradicije, tako da so naši sodniki večinoma vendarle celi možje. Seveda, dokler smo imeli še monarhijo, so bile včasih zgoraj sile, ki so na justico pritiskale. Kakor neka težka roka se je v kočljivih slučajih vlegel na sodniško svobodo skrivnosten vpliv, ki se je plazil po zavutih potih.

Spominjam se, da je med pravdo Wallburg, otrok nadvojvode Ernesta proti dvoru, neustrašni, že pokojni poslanec Alojz Heilinger v parlamentu interpeliral ter viharo in energično zahteval zaščite sodnikom pred takimi vplivi. Sodnikov, za katere je šlo, interpelant ni napadel ter je le namigaval, da so sile, ki morajo ukloniti končno celo sodnika, ker je pač tudi človek... Prav iz te dobe vročih bojev proti dvoru in njegovim vplivom mi je tudi znano, da so bili sodniki, ki so brez ozira na tihi pritisk odzgoraj svobodno zastopali svoje mnenje ter so se — zamerili.

Ob začetku avstrijske republike so mi rekli sodniki, da se počutijo zdaj vendarle neodvisnejše v svojih razsodbah; vsakršen pritisk da je izginil ter da zato novo dobo in popolno svobodo sodniških sklepov pozdravljajo.

Tem huje je obžalovati, da se dvigajo v poslednjem času težke obdolžitve proti sodniškemu delovanju in proti sodniškim razsodbam; obdolžitve se slišijo v grdi, neobno čistost in dobro vero sodnikovo žaljivi obliki. Najprej so bili delavski sveti, ki so patrolirali okoli, onemogočali sodniške razsodbe, se oglašali pri državnih pravniki ter si skušali vpliv izsiliti. Potem so bili časopisi, ki so v izvestnih slučajih, ko jim razsodbe niso bile všeč, izjavljali: tega sodnika si je treba zapomniti — ta mora stran! — da, šli so tako daleč, da so mu podtikali celo strankarstvo ali breznačelnost.

V tem smislu torej ni sodniški stan v avstrijski republiki ničesar pridobil. Ako je sodnik v nevarnosti, da ga ovirajo v njegovi svobodni odločbi od leve in desne, odzdel, kar je sicer dandanes odzgor, s peresni in tinto ter da vplivajo nanj z vseh strani, potem smo od neodvisnosti sodnikov, ki je neprecenljiv temelj pravne države, oddaljeni danes bolj kot smo bili kdajkoli poprej. Potem se mora logično tudi obtožencem dopuščati, da — kar se v zadnjem času že dogaja — skušajo sodnikom s tintnikom v drastični obliki demonstrirati svoje prepričanje.

Kako pomoči?

Zagrebski »N. Gl.« piše:

Mi smo več u toliko navrata pitali pa i odgovarali: kako bi se dalo pomoči državnim činovnicima u ovom njihovom nađu sve reškom, da ne kažemo, već upravo očajnom položaju. Isticali smo, da je nemoguće činovnički položaj urediti povisivanjem plaća i ličnih i porodičnih skuparinskih dodataka.

Uza to, što su ti dodatci dolazili redovno tako kasno, te već nijesu stajali ni u kakvom razmjeru s nastalom skupom, oni su redovno bili uzrokom novoj poskupici. I to redovno dvoobročnoj poskupici.

Gospodin ministar financija dr. Kumanudi ističe u svom pismu, što ga je nedavno upravio Savezu Javnih Namještenika, neke nove momente, koji bi po

njegovu mišljenju mogli za riješavanje činovničkog pitanja imati odlučno značenje. U prvom redu drži g. ministar potrebnim **reducirati broj državnih činovnika**. On ističe, da je naročito na neka viša mjesta postavljeno daleko više činovnika, nego što ih traži normalno odvijanje upravne službe, a u drugu ruku neki su činovnici zapremili takova mjesta u državnoj službi, za koja mjesta nemaju potrebne kvalifikacije. Tu po njegovu mišljenju treba **reducirati činovništvo na broj faktične potrebe te na sva mjesta postaviti samo propisno kvalifikovane**.

Mi se sjećamo, da je ministarski savjet već pred nekoliko mjeseci donio zaključak o obrazovanju stručne komisije za reviziju činovničkih dekreta. Zato nam se ovaj pasus iz pisma g. ministra financija pričinja kao pljusak po vodi. On bi trebao da zapita svoje ministarske kolege, što je z radom takve komisije. Mi znamo, da bi se kraj ovakve redukcije činovnika pomoglo onim preostalima, jer bi raspoloživa sredstva ostala jednako velika, a kvocijenat potrebnih bi se smanjio. Mi smo odmah, kad smo prvi put čuli za tu osnovu, pozdravili ovu namjeru ministarskog savjeta i tražili smo, da se takva komisija odmah obrazuje i da započne radom.

Jednako ni suzbijanje skupoće, naročito borba s bezrazložnim dizanjem cijena nije u našoj vlasti. I u ovom pitanju može jedino vlada odlučnom i energično provođenom akcijom oko suzbijanja skupoće pomoći ne samo pomoći najpotrebnijem državnom činovništvu, nego u isti mah svim državljanima.

Dalje piše zagrebski »N. Gl.«:

Mi smo već nudjali vladi našu suradnju pri suzbijanju skupoće obećavajući, da ćemo i sami dati svoje ljude, koji će htjeti savjesno vršiti preuzetu dužnost oko nadziranja, da li se provode one mjere, sto bi ih vlada bila imala izdati protiv nesavjesnih trgovaca i spekulanta.

Sada dolazi »Činovnički Glasnik« i preporuča g. ministru financija, da bi valjalo obrazovati **stručnu komisiju**, koja bi imala određivati cijene živežnih namirnica, odijelu, obući i ostalim neluksusnim predmetima. Mi dašto ni danas ne možemo biti protiv obrazovanja takve komisije. Naprotiv mi bismo je najpripravije dočekali i pozdravili oduševljeno svaki vidljiv uspjeh njezina rada. Naš beograđski drug dodaje tome, da pri tom valja najveću pažnju posvetiti tome, kako bi se točno izvršile cijenične ustanove i da bi za svaki prekršaj trebalo podmjeriti najstrožiju kaznu nesamo prodavačima, nego i kupcima. Taj nadzor imao bi vršiti naročiti **Izvršni Odbor**, u koji bi se izabrali najpošteniji ljudi, da stalno krstare po tržištima te uz pripomoć javnih organa da svaki prekršaj na licu mjesta zapisnički konstatuje, na osnovu čega bi se onda imala izreći najoštrija presuda. Tako bi se najuspješnije pobijala ova nesnosna skupoća, čija je najveća žrtva činovništvo.

Resnično, toda neumljivo.

Takoj ob prevratu, 1918., se je javil davčni nadupravitelj Križman zopet v službo; dotlej je bil namreč on nekako nasilno penzioniran. Javil se je in je prosil za reaktiviranje. Kdo finančnih uradnikov v Sloveniji ga ne pozna? Njega, ki si je pridobil na računskem polju kot že odlikovan strokovnjak neizmernih zaslug? Vsakdo. Vsi poznajo njegov, takozvani »Križmanov sistem«, po katerem si država prištedi vsako leto tisoče in tisoče de-

naria na tiskovinah, delavnih močeh itd. Njegov sistem, ki se je zanj boril deset let, je končno obveljal in vrgel vso komercialno, okorelo in okostenelo računovodstvo med staro šaro. Vsemu računovodstvu je položil nov, moderen temelj, na katerem zdaj zidajo drugi naprej. Pri pomnimo, da ne preveč srečno.

Dovolj, da ga je že bivše ministrstvo a. o. časov odlikovalo za zasluge in »oktroiralo« njegov računski sistem v nekaterih bivših pokrajinah. Ves njegov boj za to idejo tvori debelo knjigo zase.

Mož je čvrst, zdrav in ob najlepših letih. Ponaša se tudi z izpitom za davčnega referenta. — Menite, da ga hočejo nazaj? Ne. Spisal je od leta 1918. že približno 8 vlog na delegacijo, ki prosi ž njimi, naj se ga reaktivira, toda — zaman. Najlepše je pa to, da kot uradnik na svoje kolkovane vloge dozdaj **ni dobil še niti ene rešitve!** Po dve in tričetrt letih!

Nam se zdi vsa zadeva jako zagonetna. Ne gre nam v glavo, čemu odbijati moža, ki bi rad služil »osvobodjeno« svojio domovino. Pozvedeli smo sledeče in to pribijamo: Pod bivšim režimom g. Križman v resnici ni hotel in tudi ni mogel služiti, ker so ga preganjali kot — naprednega človeka. Tudi to poglavje tvori knjigo zase. Branil se je mož proti očitni krivici, zatekel se je osebno k bivšemu finančnemu ministrstvu in šele ministrstvo ga je rešilo disciplinarne kazni in ga — rehabilitiralo. Ko je poslušal bivši sekcijski šef Galecky vso zgodbo preganjanega človeka, se je pograbil za glavo in je vzkliknil: »Ja, to je mogoče samo pri vas tam doli!«

Verjetno, da konec ni bil po volji Šusteršičevi inkviziciji in njenim slugam —.

Ob prevratu je stari režim propadel, toda le na videz; kajti osebe so ostale in — ost v njih... Ne marajo ga! Mi pa vprašujemo: Ali je to potrebno, da država plačujejo pokojnino g. Križmanu, ko bi vendar rad služil aktivno? Kolikor poznam g. Križmana, ne gre njemu toliko za materialne koristi, — saj je dobro situiran posestnik — kot za željo, udeleževati se osebno in pohiteti kot strokovnjak preobremenjenemu davčnemu uradništvu na pomoč.

Pozivljamo poslance, naj prižgo luč v to temno zadevo!

Cato.

Predlog zakona

o državnih uradnikih, poduradnikih in službenikih.

(Dalje.)

Ustni pretres (razprava).

Čl. 126. Dan ustnega pretresa odreja predsednik disciplinskega sodišča in pozivlja vse zainteresovane osebe, priče in zvedence. Obtoženec dobi vabilo hkratu z odločbo o odredbi razprave in s podpisom članov sodišča.

Sodišče lahko odredi, da mora priti obtoženec osebno.

Čl. 127. Ustna razprava je javna. Ako pa sodišče smatra, da državni interesi zahtevajo, se razprava pretvori lahko v tajno. V tem primeru ima obtoženec pravico zahtevati, da prisostvujejo razpravi trije aktivni državni službeniki, ki jih on označi.

Čl. 128. Razprava se začne s citanjem odločbe, s katero se je odredilo razpravljanje predmeta.

Nato se zasišijo obtoženec, pozvane priče in zvedenci ter se po potrebi citajo zapisniki o predhodnjem postopku in druge važne stvari.

Obtožencu in tožniku pripada pravica, da se o vsakem dokazu izjavita ter da stavljata vprašanja pričam in zvedencem.

Ko se dokazovanje zaključi, pove tožnik svoje razloge in predloge, a obtoženec in zagovornik svoj zagovor. Obtoženec ima pravico na zaključno besedo.

Sodba.

Čl. 129. Discipl. sodišče ni vezano na nikaka dokazna pravila ter sodi po svobodnem prepričanju, pridobljenem na ustni razpravi. Ne veže ga niti razsodba kazenskega sodišča, s katero je bil obtoženec oproščen.

Čl. 130. S sodbo discipl. sodišča je treba obtoženca ali oprostiti ali proglašiti krivim za prekršenje dolžnosti.

V primeru obsodbe je treba v sodbi izreči tudi kaznen in odločbo o povračilu stroškov.

Troške zagovora nosi obtoženec v vsakem primeru.

Čl. 131. Sodba se proglasi takoj ali najkasneje tekom osmih dni in hkratu z razlogi dostavi tožniku in obtožencu.

Čl. 132. O ustni razpravi se piše zapisnik, v katerem se vpiše dan razprave, imena prisotnikov ter potek razprave v glavnih točkah.

O posvetovanju in glasovanju, ki je tajno, se piše poseben zapisnik.

Oba zapisnika podpišeta predsednik in delovodja.

Čl. 133. Ako službenik umre, predno stopi razsodba v veljavo, se postopek ustavi.

Apelacija.

Čl. 134. Proti razsodbi discipl. sodišča prvega stopnja lahko obtoženec pa tudi tožnik apelira, in sicer o izrečenju krivni in kazni ter proti določitvi povračila stroškov.

Z apelacijo se izvršitev odgodi, toda razsodba drugega stopnja se mora izreči najkasneje tekom treh mesecev od dneva apelacije.

Apelirati ne more obtoženec, ki je obsojen samo na kazen za nerednost.

Čl. 135. Apelacijo je treba vložiti pri predsedniku discipl. sodišča prvega stopnja, predno poteče 14 dni od dostavitve razsodbe.

Predsednik zavrne apelacijo, ki ni dopustna, ki je izročena prepozno ali če jo je vložila oseba, ki ni opravičena.

Čl. 136. Apelacijsko sodišče odloča brez ustne razprave:

1. kadar misli, da treba preiskavo dopolniti; to naroči discipl. sodišču prvega stopnja, da izvrši;

2. ako zaradi bistvenih nedostatkov treba postopek ponoviti v nižji instanci; v tem primeru se razsodba uniči in predmet vrne nadležnemu discipl. sodišču prve instance;

3. ako se z apelacijo ugovarja le odločbi glede povračitve stroškov.

Kadar ni nobenega izmed teh primerov, ki so navedeni v teh točkah, odredi predsednik dan za ustno razpravo. Na daljni postopek se aplicira v smislu odredbe o ustni razpravi in razsojanju pred nižjo instanco.

Izvrševanje razsodbe.

Čl. 137. Ko postane sodba pravoveljavna, odredi predsednik discipl. sodišča prvega stopnja, da nadležna oblast izvrši kazni ter pošlje en izvod discipl. razsodbe hkratu z motivacijo službenim potom starejšini nadleštva, pri katerem službenik služi.

Disciplinske kazni se vpišejo v Službene liste.

Obnova postopka.

Čl. 138. Ako se je odredba discipl. postopka odbila, ali ako se je discipl. postopek ustavil razen v primeru čl. 10., ali ako se je obtoženec obtožbe oprostil ali kaznoval le s kaznijo za nerednost, se more postopek na predlog tožnika obnoviti proti obtožencu samo takrat, ako se pojavijo nove činjenice in dokazi, ki so sami posebi ali v zvezi s prejšnjimi dokazi sposobni, dokazati disciplinsko prekršitev (krivnjo).

Čl. 139. Službenik, obsojen na discipl. kazni, ki je postala izvršljiva, a tako tudi njegovi zakoniti nasledniki morejo tudi po prestani kazni zahtevati obnovitev postopka, ako navedejo nove činjenice in dokaze, ki so sami po sebi ali v zvezi s prejšnjimi dokazi sposobni, dovesti do oprostitve ali do tega, da se odredi samo kazen za nerednost ali da se mesto odpusta odredi kakšna manjša kazen.

Čl. 140. O obnovi postopka, a tudi o tem da se radi zahtevane obnove ustavi izvršenje kazni, odloča discipl. sodišče, ki je sodilo v prvem stepenu, in to brez ustne razprave.

Zaradi odločbe se je mogoče pritožiti, predno mine 14 dni od dostavitve.

Čl. 141. Z dovolitvijo obnove se razsodba uniči, v kolikor se obnova dovoli, predmet se redovno vrača v stanje preiskave, a izvršenje discipl. kazni se ustavi, ako se ni že izvršila.

Čl. 142. Ako se je obnova dovolila na korist službenikovo, a se službenik obsodi zopet kot krivec, se ne more kaznovati z ostrejšo kaznijo od kazni v prejšnji razsodbi, a pri tem je treba vzeti v račun kazni, ki jo je že prestal.

Discipl. sodišče, kadar dovoli obnovo na korist obtoženca, ga lahko takoj, brez razprave tudi oprosti ali obsodi na manjšo kazni, ako tožnik na to pristane.

Čl. 143. Kadar se po obnovi ustavi postopek ali se službenik oprosti ali obsodi na manjšo kazni, je treba obtožencu povrnil kar se mu je s prejšnjo razsodbo odbilo od njegovih službenih prejemkov. Po njegovi smrti pripade to onim osebam, ki so bile s tem oškodovane v njih pravici do vzdrževanja od okrivljenca.

Suspendiranje.

Čl. 144. Službenika, proti kateremu se je začelo kazensko ali disciplinsko postopati, more discipl. sodišče suspendirati, ako zahteva to vrsta ali teža discipl. prestopka.

Pravica suspendiranja pripada disciplinskemu sodišču tudi takrat, kadar se proti službeniku začne pred discipl. postopek, da se postavi pod skrbstvo ali kadar se nad njegovim imetjem odredi konkurz. (Dalje prih.).

Vestnik.

Uradne ure. Pišejo nam: Določitev uradnih ur pri oblastvih in uradih je za uradništvo in za stranke gotovo velikega pomena; zato se je pa tudi o tem mnogo razpravljalo, dokler niso časopisi pred kakima dvema mesecema prinesli vesti, da je ministrski svet določil enotne uradne ure za vse državne urade. Ker se od tega časa v zadevi več ne razpravlja, se lahko smatra, da so s to določbo vsi zadovoljni; a zaman čakamo, da bi se določene uradne ure res tudi uvedle. Pač vozijo od 1. junija sem skoraj vsi vlaki eno uro prej in tudi stranke prihajajo k uradom že ob 7. zjutraj; ker pa najdejo tu

še vse zaprto, se jeze in zabavljajo na uradništvo. Krive so pa temu le uradne ure. — Ali je tega treba? — Vsak javni nameščenec bi gotovo z veseljem porabil lepe jutranje ure za delo v uradu, ko bi bil potem vsaj včasih popoldne toliko prost, da bi se šel kopat ali kaj sličnega, česar zjutraj in zvečer ne more opraviti. Uradnik mora pozno priti v urad in ves dan tam tičati, stranka mora pa radi tega tudi ves dan zamuditi. Res gre lahko uradnik in tudi stranka v zgodnih urah na kako drugo delo, ali potem prideta zmučena v urad in gotovo ne moreta slediti uradnim poslom s tisto pazljivostjo, ki jo posli po navadi zahtevajo. Čudno je, če je res ministrski svet določil enotne uradne ure za vse državne urade, da se ure tudi ne uvedejo. Mogoče je to uspeh toliko osovražene centralizma in hočejo kakšni gospodje v tem oziru ostati avtonomni. Ti gospodje se ponavadi ne brigajo za uradne ure ter prihajajo v urad, kadar se jim zljubi, za druge uslužbence jim pa tako ni nič mar. Torej ven z uradnimi urami, pa za vse in za vse enako!

Po pravici! Pišejo nam. V »Našem Glasu« št. 25 je članek o stanovanjski bedi. Članek je po večinoma naperjen proti hišnim posestnikom. Navedbe pač zadevajo mogoče nekatere kraje, ni pa vzeti stvari splošno. Na primer tukaj v Ptuj so hiše, katerih najemnina je tako nizka, davki in popravila pa tako visoki, da se z 1% ne obrestujejo; so pa tudi slučaj, ko posestnik naravnost doplača (glej zadnji »Ptujski List«). Tukaj se na pr. stanovanje, obstoječe iz treh sob, kuhinje, shrambe, podstrešja, kleti, drvarnice in porabe pralnice, dobi mesečno za 62 K, — ker se je smelo od leta 1914. le za 60% povišati. K temu pa se še najdejo najemniki — ravno v predstojemem slučaju — ki si še dajo stanovanje samostojno na račun hišnega posestnika slikati in mu potem predložijo račune, ki presega po 1000 K ter sodnijskim potom zahtevajo povračilo. Ni moj namen, zagoovarjati hišne posestnike, ker sem sam najemnik, pač pa imam precejšnji pogled v zadevi, ker sem slučajno nadzornik take hiše. Torej vsem pravico, ne samo enim. Prostost tudi hišnim posestnikom, pa bo takoj več stanovanj na razpolago. Tudi v Ljubljani ni drugače! Seveda ne po vseh hišah.

Finančna kontrola. Menim, da je na mestu, opozoriti g. kandidate za čin uradnika fin. kontrole, naj se ne ogrevajo preveč za poročilo »N. G.« št. 19/20, kjer čitajo m. dr. »da se bodo izvršila vsa s pravilnikom organično spojena imenovanja.« Ni jasno, kako se vjema to n. pr. s točko IV. predloga zakona o državnih uradnikih (N. G.« št. 21). Bajè vsi, ki nimajo najmanj štirih razredov gimnazije, realke ali višje strokovne šole, imenovanja uradnikom bržkone sploh nimajo pričakovati. Kaj tedaj, če se to načelo obveljavi v pravilniku, ki čaka po gorenjem članku »samo še odobrenja«, tudi za nas? Ne mirujte, gospodje tovariši kandidati te vrste: nego zdramite se k delu, dokler je še čas! Kar si moremo opravičeno izprositi, je najmanj, da bodi »prehodnih določil« i za nas, saj nekako »višjo strokovno šolo« imamo tudi mi. Utemeljeno bi nikakor ne bilo postopati baš z nami brez vsakega obzira, saj zmiselnost niti v naši vojski odn. pri orožništvu ni oviralo, moža z nam slično kvalifikacijo imenovati častnikom. Gospoda predsednika »Saveza« se vljudo, a nujno prosi, da izvoli nam zadevo pojasniti ali nasvetovati, kaj nam je storiti. — Kandidat.

Sodne in davčne poduradnike in sluge sem podpisani povabil na sestanek za dne 17. julija t. l. ob 10. dopoldne v Radeče pri Zidanem mostu, ki je kot nekako naravno središče najbolj primeren kraj. Ker bi se lahko stavek, ki v vabilu vsebuje željo prejšnje prijave, napačno razumel, zato pripomnim: V slučaju, da se ne prijavi zadostno število udeležencev, se bo sestanek v četrtek 14. 7. 1921 izšli številki »Našega Glasu« preklical. Če kdo vabila ni prejel, naj mu velja to kot vabilo in naj se prijavi!

Josip Cimperman,
sklicatelj.

Franc Pungerčan,
namestnik sklicatelja.

Opombe k predlogu zakona o državnih uradnikih itd.: Čl. 99. in 100. Namesto denarne globe naj bo graja! Denarna globa naj se ne izreka po enem samem starešini, temveč le po disciplinarnem sodišču!

Čl. 102. Točka 2. je hujša kazen nego 3. (znižanje obstoječih prejemkov je gotovo hujše nego ustavljenje napredovanja), v avstr. pragmatiki (vsaj v učiteljski) sta ti dve kazni v obratnem redu.

Finančna kontrola. Da se odstranijo vsakršni dvomi glede provedbe plač poduradnikov finančne kontrole v dinarske plače, poroča društvo organov finančne kontrole, da uredba o prevedbi na dinarske plače (Uradni list št. 57) ne velja za poduradnike finančne kontrole, četudi le ti niso imenoma izvzeti. Istotako tudi ne velja za to stroko uredba glede 10% poviška draginskih doklad, ker se ta povišek nanaša samo na že provedene dinarske plače. To pojasnilo je dospelo ljubljanski delegaciji ministrstva financ iz Beograda na njeno uradno vprašanje. Nesoglasje, ki obstoja v tem, da citirane uredbi ne veljajo za finančno kontrolo, čeprav ta ni imenoma izvzeta, je nastalo zategadelj, ker je bil za časa redigiranja

vladne naredbe z dne 28. 4. 1921 (Ur. L. 57) pravilnik za finančno kontrolo, ki vsebuje že za to kategorijo določene plače v dinarjih, izdelan, radi česar se je upravičeno domnevalo, da izide omenjeni pravilnik preje, nego uredba o prevedbi. Svesto si važnosti takega zapostavljanja se je obrnilo društvo potom Saveza finančne kontrole še pred sprejetjem ustave na predsednika Osrednje Zveze, gosp. Reisnerja s pismeno, nujno prošnjo, da energično pospeši takojšnji izid pravilnika, ki seveda mora stopiti s 1. majem 1921 v veljavo. O uspehu bode poročal gosp. poslanec Reisner ob svojem povratku iz Beograda.

Društvo organov finančne kontrole za Slovenijo je v svoji prvi odborovi seji dne 28. 6. 1921 določilo podpredsednikom dosedanjega podpredsednika društva, g. pregl. Franca Arkota, tajnikom pregl. Gaberščika in blagajnikom pregl. Kenda. Društveni dopisi, ki se tičejo blagajniškega poslovanja, naj se naslove — kakor dosedaj — naravnost na blagajnika g. pregl. Ivana Kenda, Ljubljana, Ambrožev trg, št. 3, ostali društveni dopisi pa na tajnika pregl. g. Franceta Gaberščika, Ljubljana, Breg 6. O sprejetih smernicah za izdajanje lastnega strokovnega glasila »Finančna Kontrola« ter o drugih odborovih sklepih se člani obveste potom okrožnice. Vsekakor se pa člani že pri tej priliki pozivljajo na sodelovanje kot dopisniki za naše strokovno glasilu — katero seveda ne bode niti v najmanjšem bojkotiralo »Naš. Glasu«, in se naročanje istega v svrhu vzdržanja vezl z ostalimi drž. uslužbenci priporoča. Sotrudniki se naprošajo, da pošljejo svoje dopise in razprave časnikarskemu odseku na naslov društvenega tajnika.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Iv. Z. v V. g. »Uradne ure.« Vam se zdi »N. Gl.« suhoparen? Bržčas ga premalo pazljivo čitate ali pa Vas zanima le

lastna stroka. Toda značaj vsakega lista je odvisen od značaja dopisnikov. Zelo nas bo torej veselilo, če nas vbodoče založite s prav zanimivim gradivom vsaj Vi! Kar se tiče slovnice, naj Vas opozorimo, da ne razločujete perfektivov od imperfektivov, da uporabljate za nikalnimi mesto genetiva dosledno accusativ, da nemiški mislite in tako tudi pišete, da v pravopisju niste na višini i. t. d. Priporočamo Vam torej Breznikovo ali nainovejšo Janežičevo slovnico. In prosimo: pišite, pišite, ker gradiva nam je treba!

G. Jos. Z-a. Prevalje. Oglasite se, prosim, kmalu znova, ker sem že nekaj števil brez vsakega gradiva! Prosil sem osebno na vseh straneh, pozval v listu samem vse dopisnike, naj se oglašijo s članki, poročili, dopisi i. dr. — a vse zaman. Če pojde tako, bomo morali »N. Gl.« izpremeniti v — mesečnik!

G. Fran Stipl. Celje. V zadnjem času se ni sprejelo v davčno službo nikakih pripravnikov.

Izredni občni zbor

»Samopomoči« gospodarske zadruga javnih nameščencev in vpokojencev za politični okraj Krani r. z. z o. z. v Kranju se vrši dne 17. julija 1921 v nedeljo ob 9. uri v prostorih davčnega urada v Kranju.

1. Sklepanje o likvidaciji zadruga.
2. Volitev likvidatorjev.

Ako bi ta obč. zbor ob napovedanem času ne bil sklepčen, se vrši pol ure pozneje z istim dnevnim redom občni zbor ki bo sklepčen ob vsaki udeležbi.

Načelstvo.

Najstarejša spedijska tvrdka v Sloveniji

R. RANZINGER

Ljubljana spedijska pisarna Ljubljana

Podjetje za prevažanje blaga juž. železnice. Brzovozni in tovarni nabiralni promet iz in v Avstrijo. Zacinjenje. Podjetje za prevažanje pohištva. Skladišče s poseb. zaprtimi kabinami za pohištvo.

Brzjavi: Ranzinger. 24-2 Interurban telefon 60.

Priporoča se tvrdka 4-6

Jos. Petelinc

trgovina z galanterijskim in modnim blagom, zaloga živalnih strojev in njih posameznih delov.

Ljubljana, Sv. Petra n. 7.

VZAJEMNA POSOJILNICA

REG. ZADRUGA Z O. J. V LJUBLJANI

dovoljuje javnim uslužbencem posojila na osebni kredit proti poroštvu, zaznambi na službene prejemke in zastavi življenjskih polic na daljšo dobo in proti malim mesečnim odplačilom :: 6% obresti.

HRANILNE VLOGE SE OBREŠTUJEJO PO

4%.

Prošnje se rešujejo zelo hitro. Zahtevajte prospekt!

VELIKA

Na debelo! Na drobno!

BOGATA

ZALOGA

:: : Solidne cene! ::

IZBIRA

manufakturnega ter inozemskega modnega blaga.

LASTNI MODNI ATELJE.

OBLEK lastnega izdelka po naj-novejšem kroju.

PRVA KRANJSKA RAZPOSILJALNA

85-

SCHWAB & BIZJAK

LJUBLJANA, Dvorni trg, pod Narodno kavarno.

Naročalte in širite „Naš Glas!“